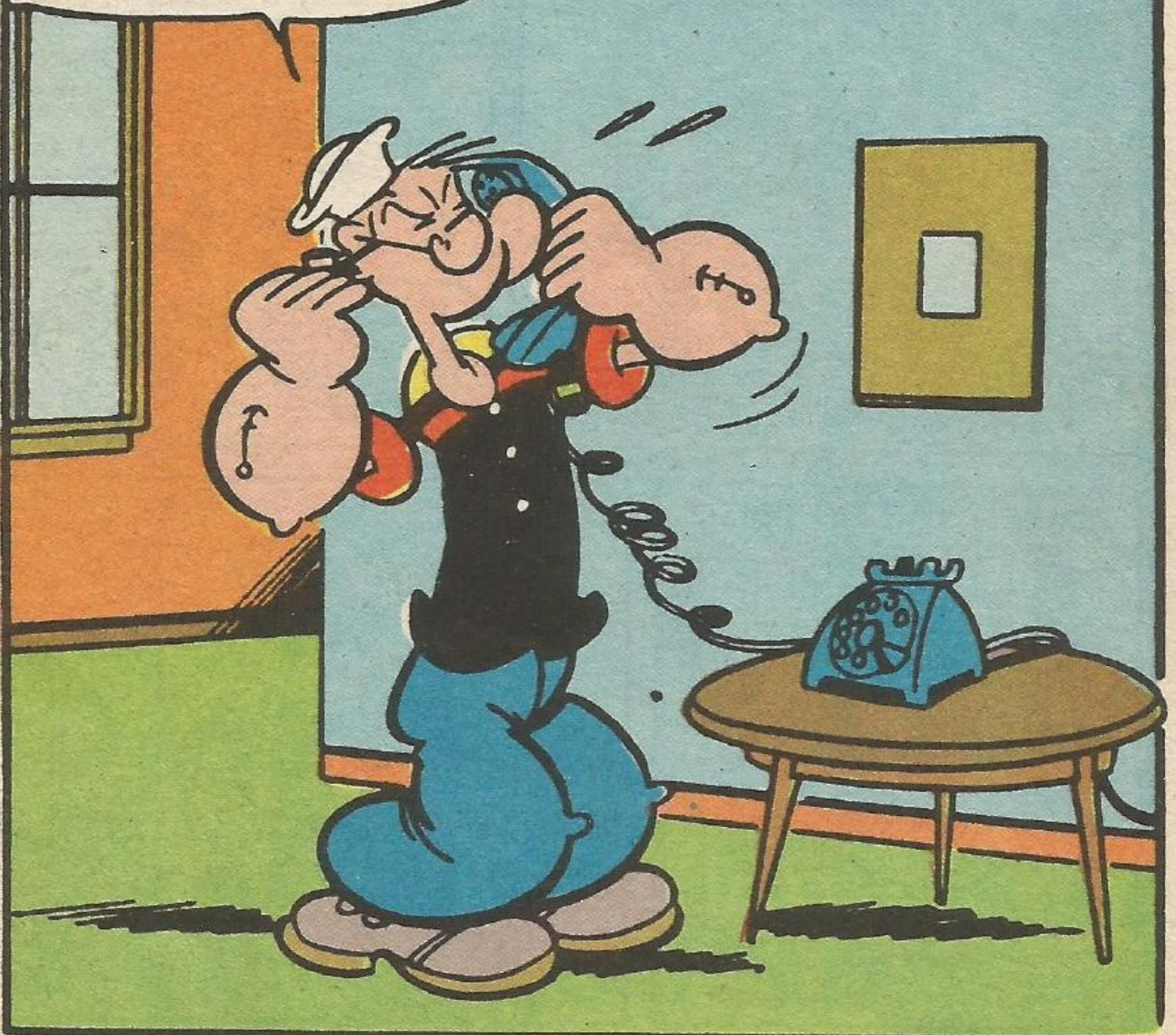

ΠΟΠΑΪ

ΗΣΥΧΙΑ ΤΡΩΜΕ

ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΟΛΙΒ ! ΕΙΜΑΙ
Ο ΠΟΠΑΥ ! ΣΕ ΠΡΟΣΚΑΛΩ
ΣΤΗΤΙ ΜΟΥ ΓΙΑ ΦΑΓΗΤΟ !

Ω, ΜΕ ΣΥΓΧΩΡΕΙΣ, ΠΟΠΑΥ!
Ο ΤΟΙΧΟΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΓΕΡΟΣ!

ΤΩΡΑ ΕΛΠΙ-
ΖΟΝΑ ΣΤΑ-
ΜΑΤΗΣΕΙ!

ΔΕΝ ΤΟ ΕΚΑΝΕ
ΕΞ' ΕΠΙΤΗΔΕΙΣ.
ΚΙ' ΕΞ' ΑΛΛΟΥ ΤΑ
ΠΑΙΔΙΑ ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΠΑΙΖΟΥΝ ΚΑΙ
ΛΙΓΟ!

ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΕΤΣΙ, ΤΟΤΕ
ΕΓΩ ΓΥΡΙΖΩ ΣΠΙΤΙ
ΜΟΥ!

ΕΤ, ΕΝΑ
ΛΕΠΤΟ!

ΣΕ ΚΑΛΕΙΣΑ ΝΑ ΦΑΙ
ΣΠΑΝΑΚΟΠΙΤΤΑ ΚΑΙ
ΔΕΧΤΗΚΕΙΣ! ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ
Ν' ΑΡΝΗΘΕΙΣ ΤΩΡΑ!

ΑΝ ΘΕΙΣ ΝΑ ΜΕΙ-
ΝΕ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗ-
ΣΕΙΣ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΘΟΥΡΟΥΣ!

ΟΥΩ! ΑΥΤΕΣ ΟΙ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΣ!

ΘΑ ΠΩ ΣΤΟ ΡΕΒΥΘΟΥΛΗ
ΝΑ ΠΑΙΖΕΙ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΚΑ-
ΝΕΙ ΘΟΥΡΟ!

ΧΜ... Η ΟΛΙΒ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΚΑ-
ΝΕΙΣ ΘΟΥΡΟ!

Ε'ΙΝ!

ΚΑΙ ΠΩΙ ΝΑ ΠΑΙΖΕ ΧΩΡΙΣ
ΝΑ ΚΑΝΕ ΘΟΥΡΟ-
ΒΟ;

ΚΑΝΕ ΟΤΟ ΛΙΓΩΤΕΡΟ ΜΠΟ-
ΡΕΙΣ!...

ΧΜ... ΜΟ-
ΜΙΖΕ ΟΤΙ ΕΧΩ
ΜΙΑ ΙΔΕΑ!

ΤΟ ΚΟΥΤΙ ΜΕ ΤΙΣ ΧΗΜΙΚΕΣ ΟΥ-
ΣΙΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑΝΑΙ
ΕΔΩ!

ΧΕ! ΧΕ! ΘΑ ΠΑΙΞΟ Μ'
ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΙΟΛΗ-
ΝΕΣ!

ΒΛΕΠΕ ΚΑΤΑΦΕ-
ΡΕΙΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ
ΤΟΝ ΡΕΒΥΘΟΥΛΗ
ΝΑ ΚΙΣΧΑΤΕΙ!

ΝΑΙ! ΠΩ ΝΑ
ΦΕΡΩ ΤΩΡΑ ΤΗ
ΣΠΑΝΑΚΟΠΙΤ-
ΤΑ!

ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΤΙ ΛΕΕΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ!... ΧΙΜ... ΕΑΝ ΖΕΙΤΑ ΜΕΤΕ ΔΥΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΥΓΡΑ, ΘΑ ΒΓΑΛΟΥΜ ΜΙΑ ΑΝΔΙΑΣΤΙΚΗ ΜΥΡΩΔΙΑ!

ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΙΩ! ΘΕΛΩ ΝΑ ΔΩ ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ΑΥΤΟ!...

ΧΕ! ΧΕ! ΝΑ Η ΣΙΛΑΝΑΚΟΠΙΤΑ! ΤΙ ΩΡΑΙΑ ΠΟΥ ΜΥΡΙΖΕΙ!

ΟΜΟΡΦΗ ΦΑΙΝΕΤΑΙ!

ΕΚΕΙ ΑΚΑΤΑΝΙΚΗΤΗ ΜΥΡΩΔΙΑ!

ΣΙΝΩ! ΣΙΝΩ! ΣΙΝΩ!

ΟΥΡΓΚ! ΤΙ ΒΡΩΜΑ!...

ΠΟΥΘ! ΔΕΝ ΕΧΩ ΣΑΝΑΝΟΙΩΣΕΙ ΤΕΤΟΙΑ ΑΠΑΙΣΙΑ ΜΥΡΩΔΙΑ!

ΑΙΤΕΙΕΥΕΙΣΑ!

ΓΙΑ ΜΥΡΙΣΕ ΚΙ' ΕΙΣΥ!

ΣΙΝΩΘ! ΩΡΑΙΑ ΜΥΡΙΖΕΙ!

ΤΙ ΛΕΙΣ ΒΡΩΜΑΕΙ!

ΖΗΛΕΥΕΙΣ ΝΟΜΙΖΩ ΕΠΕΙΔΗ ΤΗΝ ΕΦΤΙΑΣΑ ΤΟΣΟ ΩΡΑΙΑ!

ΠΑΝΤΟΣ ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΣΕΝΑ ΤΕΤΟΙΑ ΣΤΑΙΗ... ΟΥΡΓΚ!... ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣ

ΣΙΝΩ!... ΑΠΟ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ ΑΥΤΗ Η ΒΡΩΜΑ!

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ, ΠΟΛΥΣ; ΤΙ ΕΠΑΘΕΙΣ

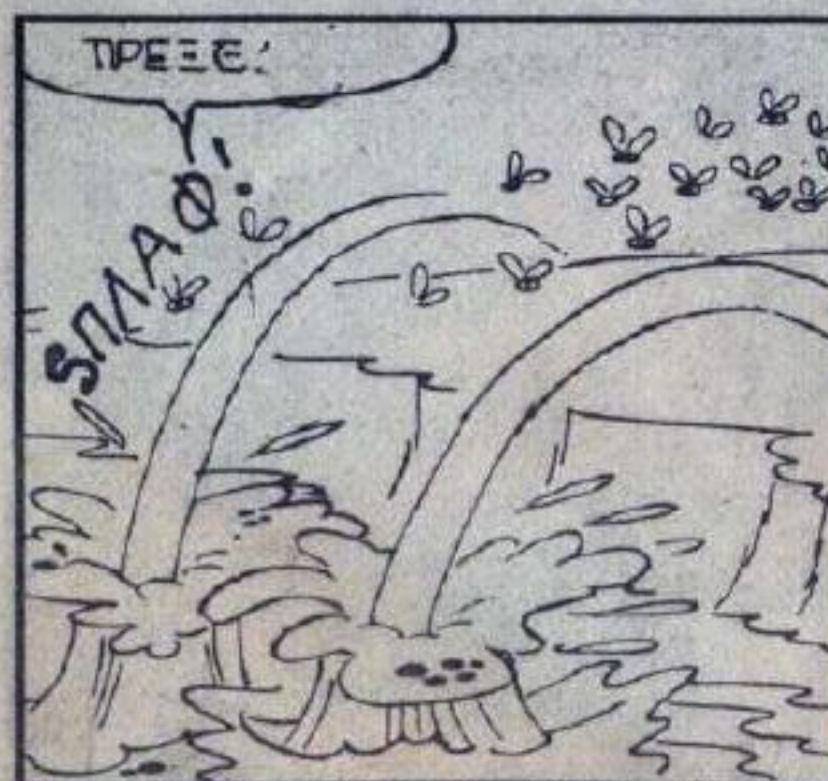
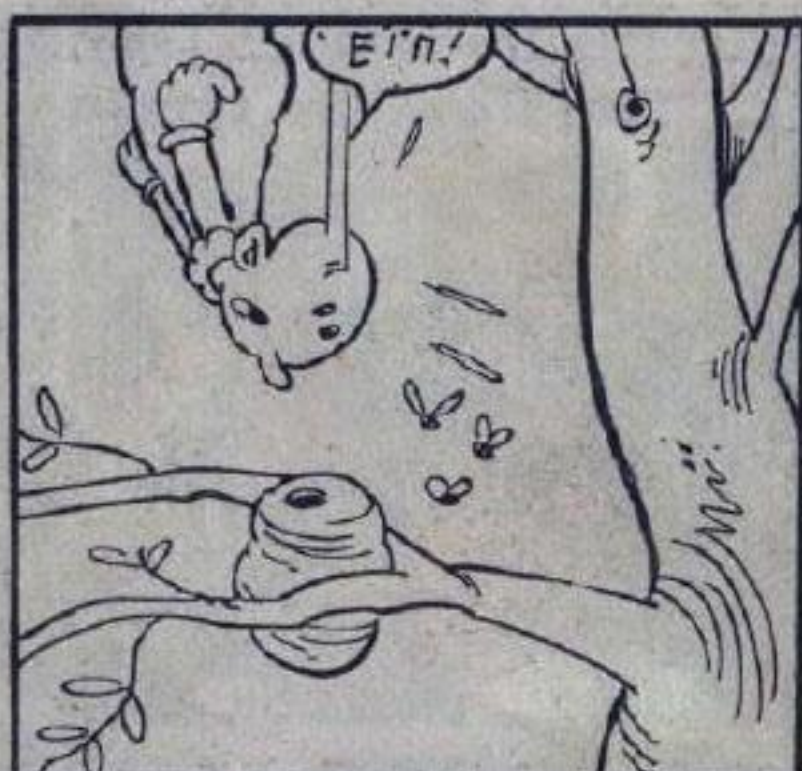
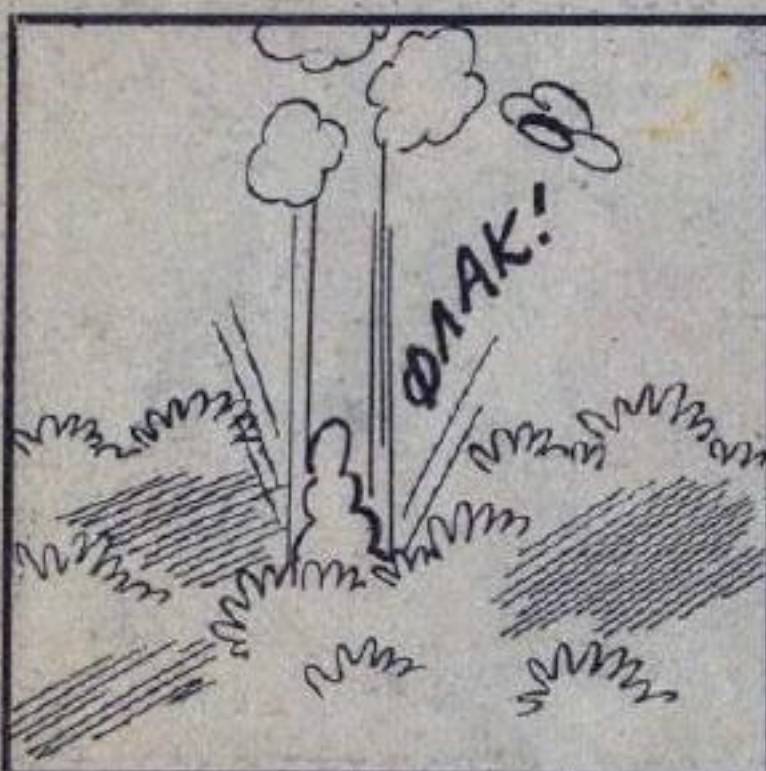
ΚΑΤΙ ΒΡΩΜΑΕΙ!

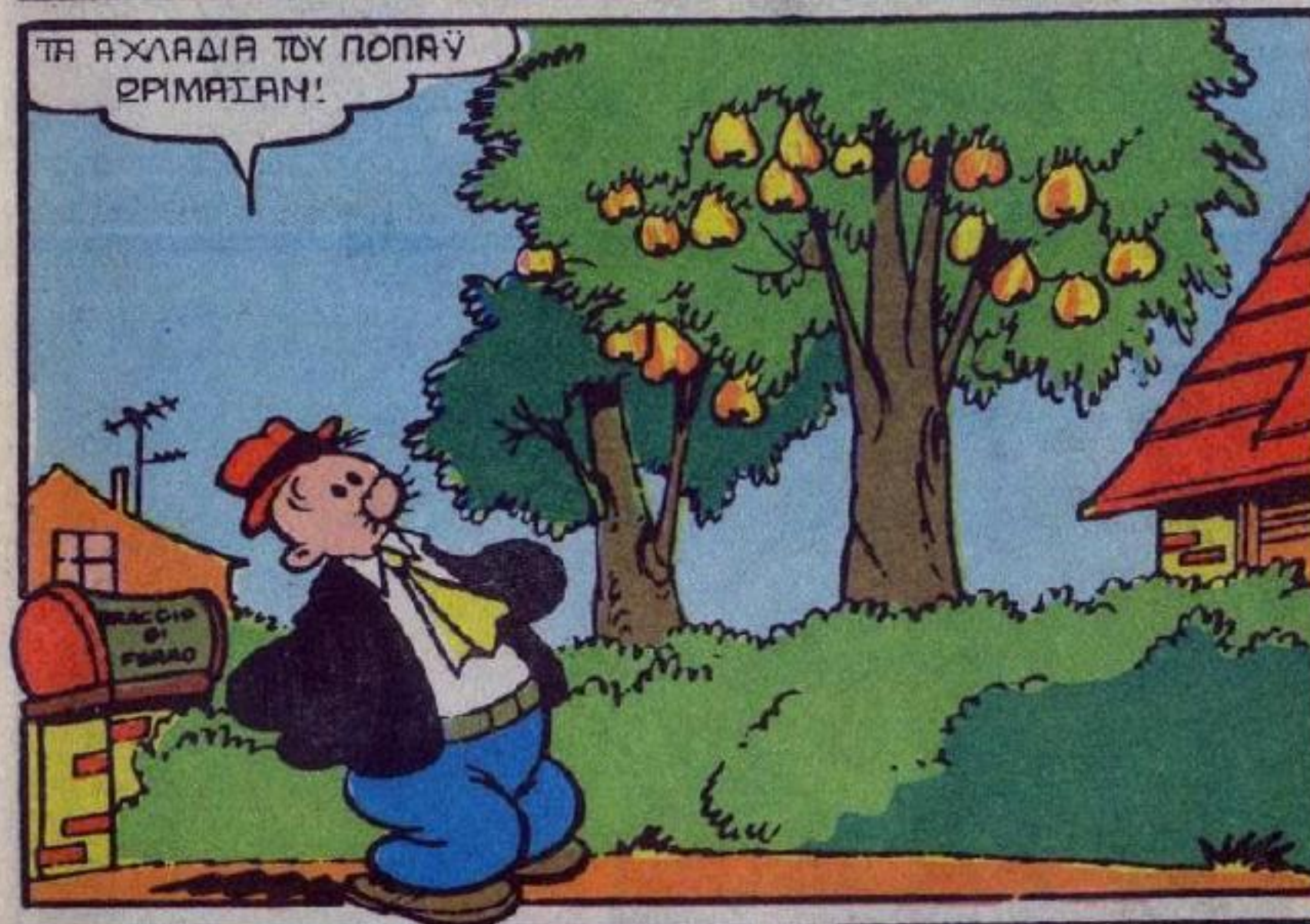

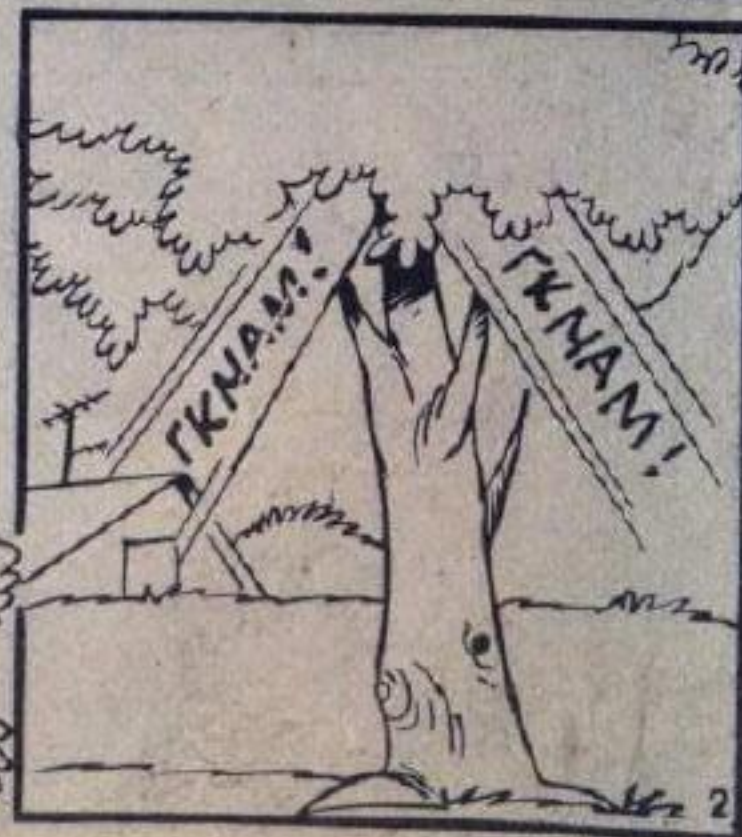

ΩΡΙΜΑ ΑΧΛΑΔΙΑ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΚΡΥΩΝΕΙ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΦΑΛΙΑΡΑΣ

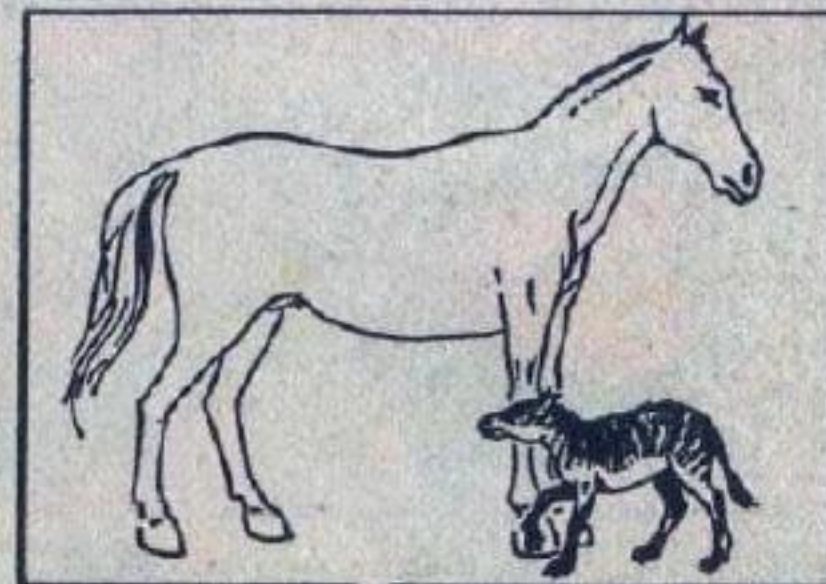

περίεργα

Μιά μονάχα ά-
πό τις κοινές
παπαρούνες του
άγρου παράγει
από 10.000 μέχρι
60.000 σπόρους τό
πολύ.

Ο πιο αρχαίος πρόγονος του αλόγου
είναι ο «Ίππος-νάνος», που είχε
ύψος μόνο 38 εκατοστά του μέτρου. Τά
λείψανά του δρέθηκαν στο τέλος του
1800, στο Γουαϊόμινγκ των Ένωμένων
Πολιτειών, σε διάφορα στρώματα του
εδάφους και χρονολογούνται από τό
400.000 π.χ. Ο νάνος αυτός είχε τρία δά-
κτυλα σε κάθε πόδι και τό τρίχωμά του
ήταν πιθανόν ραβδωτό, σαν του ζέβρου.

Μιά κοινή μπα-
ταρία αυτοκι-
νήτου, αν αυτό εί-
ναι σε άκίνησία,
χάνει τή φόρτησή
της σε ποσοστό
1,1% τήν ημέρα.
Όταν τό αυτοκι-
νητο κινείται, τό
ποσοστό αυτό τό
χάνει σε τρεις μή-
νες.

Τά περίφημα Έλευσίνα Μυστήρια,
οι θρησκευτικές γιορτές, που για
πολύ μακρύ διάστημα γίνονταν κάθε
χρόνο στην άρχαία Ελλάδα, επέδωλλαν
μία ιερή ανακωχή για 55 ημέρες. Κήρυ-
κες σταλμένοι σε όλες τις πόλεις τής Έλ-
λάδας αναγγέλλανε τήν έναρξη τής γιορτής
και αν κάπου υπήρχε πόλεμος σταμάταγε
άμέσως. Άκόμη και οι διχόνοιες μεταξύ
ιδιωτών σταματούσαν.

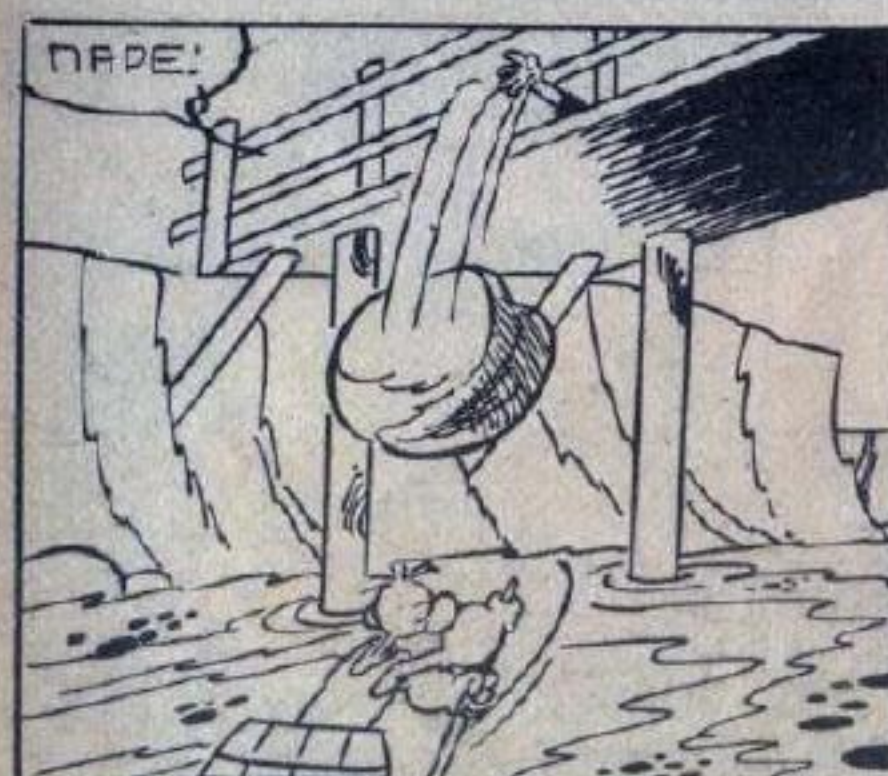

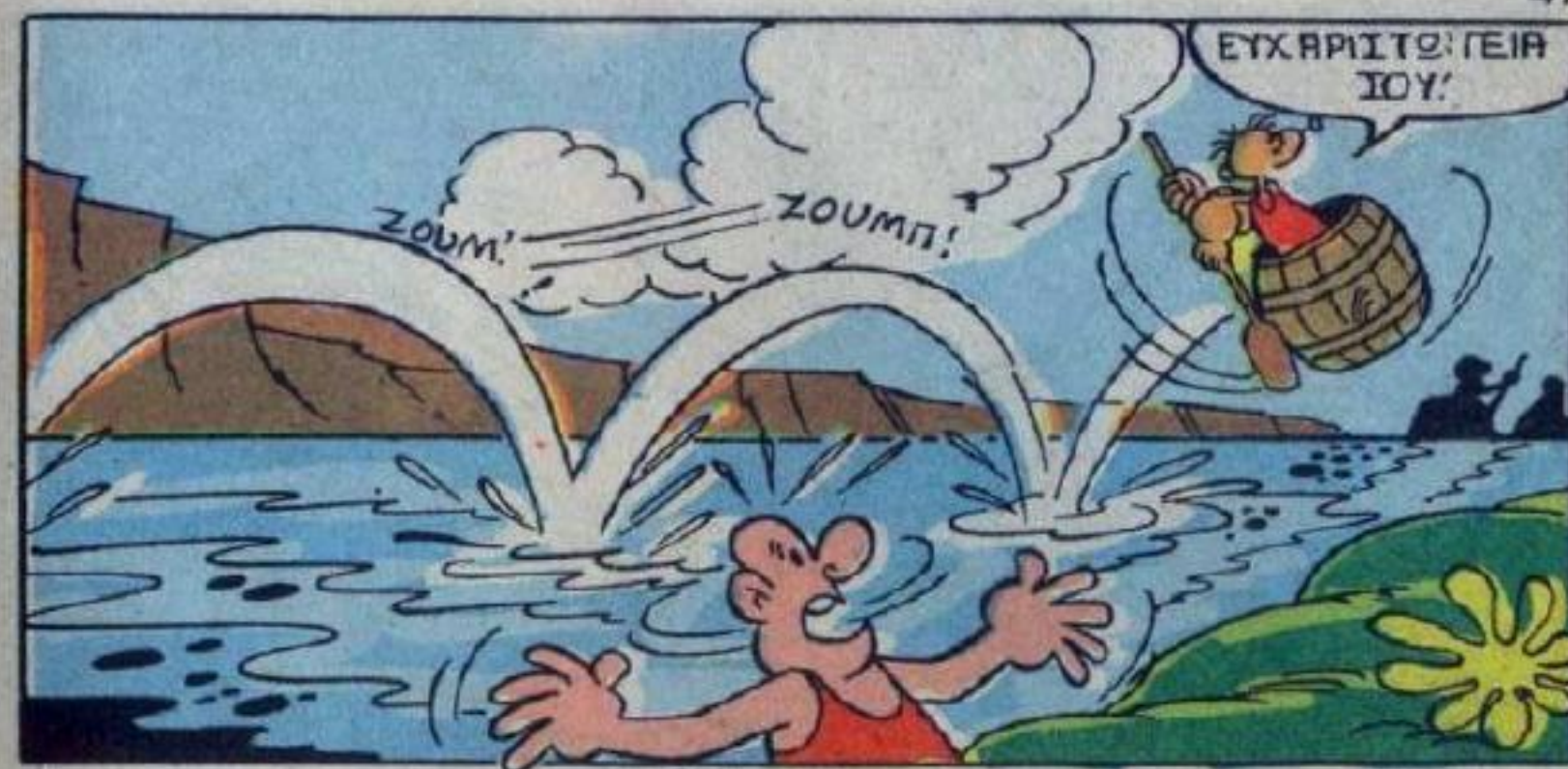
Οί πολύ μα-
κριές κεραίες
ενός κοινού καν-
θάρου έχουν συ-
νήθως μέχρι 150
άρθρώσεις.

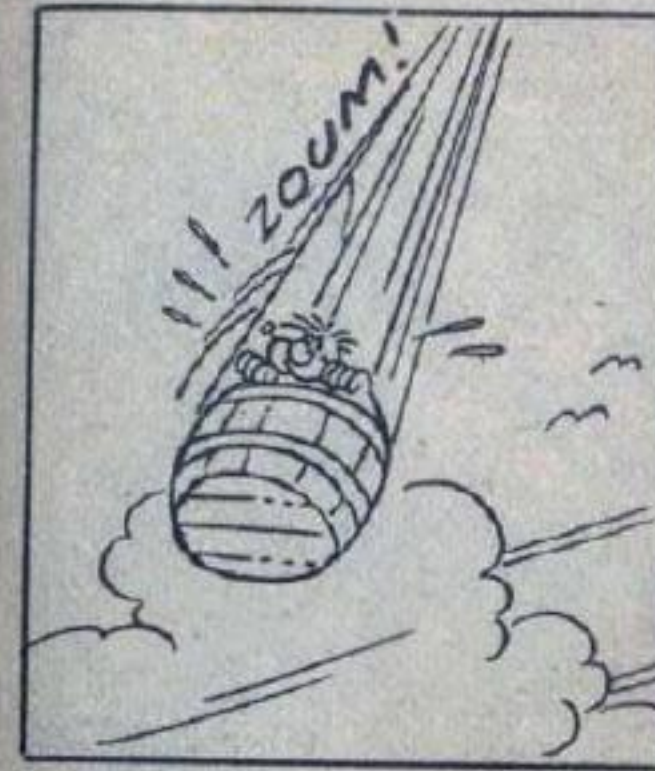

ΚΑΤΑΡΑ! Ο ΜΠΡΟΥΤΟ ΦΡΑ-
ΚΑΡΙΣΕ ΣΤΟ ΒΑΡΕΛΙ!

ΕΎΠ! ΜΑ ΠΕΙΣ ΠΡΟΧΩΡΑΕΙ
ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΑΡΕΛΙ!

ΚΙ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ
ΤΗΝ ΕΠΑΘΑ! ΠΟΥ
ΘΑ ΜΟΥ ΠΑΕΙ Ο-
ΜΟΣ... ΤΗΝ ΑΛΛΗ
ΦΟΡΑ...

ΟΥΛΠ! ΕΛΕΙΣΑ ΜΕ ΤΟ ΒΑΡΕΛΙ ΜΟΥ ΠΑ-
ΜΕ ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥ!

Το ανθρωπακι

ΜΙΑ φορά κι έναν και-
ρό ήτανε ένας μικρός
βοσκός, που τον λέ-
γανε Νικολάκη. Ο Νι-
κολάκης ήταν όρφανός από μά-
να και πατέρα, γι' αυτό πήγε
βοσκός στον πλούσιο τσέλιγκα,
για νάχει νά τρώει ένα κομμά-
τι ψωμί.

Ο τσέλιγκας του δωσε μια
στάνη μικρή από μικρά καί ά-
τίθασα κατσίκια κι ο Νικολά-
κης ξεθεωνόταν όλημερίς νά τὰ
κυνηγάει στις βουνοπλαγιές καί
στις κακοτοπιές που πήγαιναν
νά βοσκήσουν τὰ άγρια αυτά
ζώα.

Μιά μέρα, όμως, τού καλο-
καιριού, που έκανε πάρα πολ-
λή ζέστη, τὰ κατσικάκια, λα-
χανιασμένα από τὸ κυνηγητό
που κάνανε μεταξύ τους, μπη-

κανε μέσα στο μεγάλο δάσος
τῆς Σωτηρίτσας.

Ήταν εκεί μιά δρύση που
έτρεχε κοντά στις ρίζες τού με-
γάλου πλάτανου.

Τὰ νερά σχηματίζανε μιά λι-
μνούλα εκεί κοντά καί ύστερα
άπλωνότανε καί βουρκώνανε
τὴν άπλωσιά πὸ πέρα.

Τὰ κατσίκια, άφού ήπιανε
δροσερό νεράκι από τὴν πηγή,
ξαπλώσανε στὸν ἴσκιο κι άνα-
χάραξαν τὴν τροφή που εἶχα-
νε φάει.

Βρήκανε εκεί δροσιά καί δὲν
θέλανε νά θυγούνε από τὸ δά-
σος έξω, στὸ λιοπύρι τού κα-
λοκαιριού.

✱

Έτσι, ὁ Νικολάκης δρῆκε
κι αὐτὸς εύκαιρία, μικρὸ δῖπας

ήτανε, παιδάκι, να παίζει μέσα στο δάσος.

Στην αρχή δροσίστηκε, πλένοντας με δροσερό νερό το πρόσωπό του. Έπειτα, διασκέδαζε πολύ μ' έναν βιάτραχο που χοροπηδούσε στα βαλτόνερα.

Έτρεξε πίσω του και θέλησε να τον πιάσει.

Ο βιάτραχος κρύφτηκε μέσα στα βούρλα, που είχαν φυτρώσει πυκνά, στον βαλτωμένο αυτό τόπο.

Ο Νικολάκης τον κυνήγησε, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να βουτηχτεί ως τη μέση, μέσα στις λάσπες.

— Να πάρει η εύκη! φωνάζει τότε θυμωμένος ο Νικολάκης. Πάντοτε είμαι άτυχος!..

✱

Εκείνη τη στιγμή, ένα μικρό ανθρωπάκι, ένα μικρούτσικο πές παιδάκι, ως μια πιθαμή, ήρθε κοντά του, παραιμερίζοντας τα πυκνά βούρλα.

Περπάτησε πάνω στα λασπόνερα, χωρίς να βουλιάζει και χωρίς να λερώνονται τα όλοχρυσά αστραφτερά παπουτσάκια του, κι ούτε τα όλομέταξα γαλάζια ρούχα του.

Το μικρό αυτό ανθρωπάκι, στάθηκε μπροστά στον Νικολάκη, τον κύτταξε χαμογελώντας με τα καταγάλανα μάτια του και του είπε:

— Έσύ είσαι ο άτυχος...

— Ναί, λέει ο Νικολάκης. Δεν βλέπεις τα χάλια μου; Καταλέρωσα τα ρούχα μου μέσα στα λασπόνερα. Και νάχα κι άλλα;

— Έβγα, τού λέει το αν-

θρωπάκι. Πάμε στη βρυσούλα, να σε βοηθήσω, να πλυθείς. Έλα.

Πάνε στη βρυσούλα, το ανθρωπάκι βοηθάει τον Νικολάκη, πλένουν τα ρούχα, τα στεγνώνουν στον ήλιο κι ύστερα τα φοράει ο Νικολάκης.

Υστερα, κάθονται κάτω από τη σκιά ενός μεγάλου έλατιου.

✱

Ρωτάει τότε ο Νικολάκης το ανθρωπάκι:

— Έσύ, πώς μπορούσες και περπατούσες πάνω στα λασπόνερα, χωρίς να βουλιάξεις και χωρίς να λερώνεσαι;

— Αυτό έγινε, λέει το ανθρωπάκι, γιατί, όταν είδα τα λασπόνερα, σκέφτηκα να μη βουλιάξω και να μη λασπωθώ, κι έγινε έτσι.

— Τί, δηλαδή, λέει ξαφνιασμένος ο Νικολάκης. Ό,τι σκέφτεσαι γίνεται;

— Ναί, γίνεται! λέει το ανθρωπάκι.

— Τότε, γιατί ό,τι σκέφτομαι εγώ, δεν γίνεται; ξαναρώτησε ο Νικολάκης.

— Ποιός τού λέει πώς δεν γίνεται; λέει το ανθρωπάκι. Σκέψου κάτι και θα γίνει.

— Νά, λέει ο Νικολάκης: Σκέφτομαι, νάχα μια χούφτα πολύχρωμους κρυστάλλινους βώλους, για να παίζω!

✱

Πρίν να τελειώσει τη φράση του, η χούφτα του Νικολάκη γέμισε από πολλούς κρυστάλλινους πολύχρωμους και ωραίους βώλους!

— Είναι ακριβώς, λέει χαρούμενος ο Νικολάκης, όπως τους όνειρεύτηκα! Μά αυτό, είναι θαυμάσιο! Θέλω και μια φλογέρα!

Πρίν τελειώσει τα λόγια του αυτά ο μικρός Νικολάκης, η φλογέρα ήταν στα χέρια του!

Μετά απ' αυτό το νέο ανάπαντεχο, ο Νικολάκης φώναζε δυνατά:

— Πεινώ! Θέλω ζεστό ψωμί, φαί, τυρί...

Κι ό,τι άλλα φαγητά σκεφτόταν ο φτωχός Νικολάκης, απλώθηκαν μπροστά του...

Εύχαριστήθηκε πολύ ο Νικολάκης. Τό πήρε όμως κι απάω του.

— Τώρα, λέει στο ανθρωπάκι, ξέρω... Θα σκέφτομαι ό,τι μ' αρέσει και θα έχω ό,τι ακριβώς θέλω... Νά: Θέλω ένα πουνγκι γιομάτο χρυσά νομίσματα!

Και πρίν να τελειώσει τα λόγια του ο Νικολάκης, το πουνγκι έπεσε μπροστά στα πόδια του!

✱

Το μικρό ανθρωπάκι περίμενε ν' ακούσει έναν καλό λόγο από το στόμα του μικρού Νικολάκη, τίποτα! Περίμενε να τού πει ο Νικολάκης εύχαριστώ, τίποτα!

Το μόνο που έλεγε τώρα ο Νικολάκης ήτανε:

— Τώρα, ό,τι επιθυμώ, θα το έχω! Θα το σκέφτομαι και θα γίνεται...

Τότε, ξαφνικά, σκοτείνιασε το βλέμμα του μικρού ανθρωπάκου. Τα όλογάλανα ματάκια του γίνανε κατάρμαυρα.

Γυρίζει στο Νικολάκη και τού λέει:

— Έγώ τότε, θα φύγω!

— Φύγε! Φύγε! Φύγε! λέει ο Νικολάκης. Έγώ, μια φορά, ό,τι θα λέω, θα γίνεται...

— Θα γίνεται, αλλά, καθώς θα τα σκέφτεσαι, να μη σκεφθείς μαζί και το κουνούπι... τού λέει το ανθρωπάκι.

— Τό κουνούπι; Ποιό κουνούπι; ρωτάει άπορημένος ο Νικολάκης.

— Όποιο κουνούπι... Γιατί, αν σκέφτεσαι ό,τι θέλεις να γίνει, αλλά αν σκεφτείς για μια στιγμή και το κουνούπι, τότε, όχι μόνο δεν θα γίνει ό,τι σκέφτεσαι, αλλά κι όλα όσα έχεις άποκτήσει, θα τα χάσεις! τού λέει το ανθρωπάκι.

— Άντε, στο καλό, λέει ο Νικολάκης θυμωμένος τώρα. Άντε και θέλω να σκεφτώ μόνος, με την ήσυχία μου, ωραία πράγματα! Άντε, φύγε από μπροστά μου...

— Μη σκεφθείς όμως το κουνούπι... τού λέει πάλι το ανθρωπάκι και εξαφανίζεται από μπροστά του.

✱

Μόλις έμεινε μονάχος ο Νικολάκης, άρχισε να σκέφτεται ένα ωραίο παλάτι, και λέει:

— Να γίνει αυτό το παλάτι, όπως το σκέφτομαι.

Άλλά καθώς τώλεγε, χωρίς να τὸ θέλει, σκέφτηκε τὸ κουνούπι...

Τὸ παλάτι δὲν γίνηκε.

— Καλά! Καλά! λέει ὁ Νικολάκης. Τώρα, δὲν θὰ σκεφτῶ τὸ κουνούπι... Νὰ γίνει τὸ παλάτι, ὅπως τὸ σκέφτομαι...

Τὸ παλάτι ὅμως, δὲν γίνηκε, γιατί χωρίς νὰ τὸ θέλει, ἓνα κουνούπι ἐρχότανε ἐπίμονα στὴ σκέψη του...

Ἰδοίμασε, πολλές φορές, χιλιάδες φορές ὁ Νικολάκης.

Κάθε φορά, ὅμως, πὺν σκεφτόταν κάτι, γιὰ νὰ γίνει τὸ κουνούπι ἐρχόταν ἐπίμονα στὴ σκέψη του.

Χτυποῦσε τὸ κεφάλι του μὲ

ἀπελπισία ὁ Νικολάκης.

Τίποτα δὲν γινότανε!

Τὸ κουνούπι ἦτανε ἀδύνατο νὰ μὴν ἔλθει στὴ σκέψη του...

Καὶ τὸ χειρότερο:

Οἱ κρυστάλλινοι, χρωματιστοὶ βῶλοι, ἡ φλογέρα καὶ τὸ πουγγί, μὲ τὰ χρυσὰ νομίσματα, εἶχανε γίνει καρβουνόσκονη ὅλα...

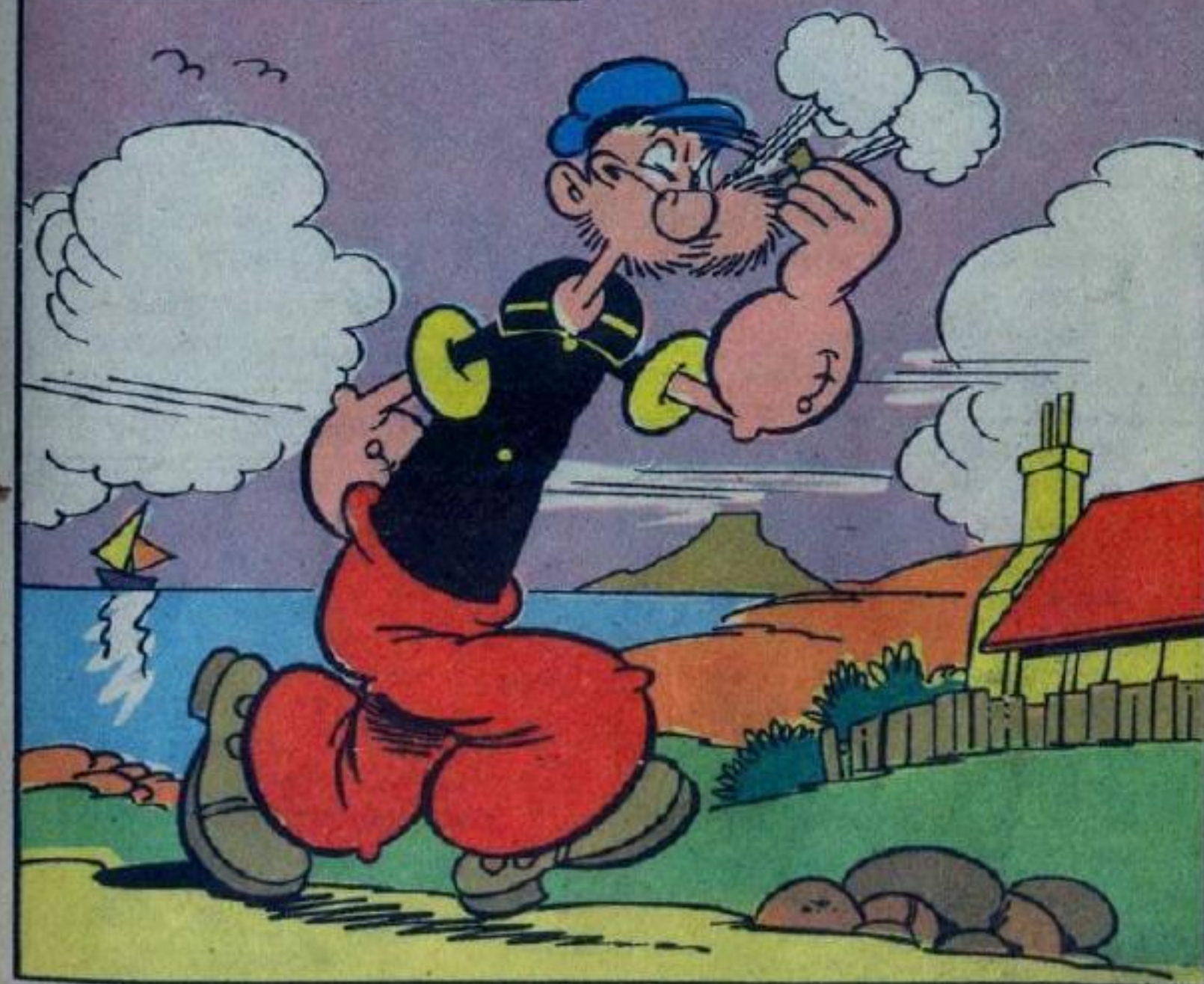
Ἔτσι, ὁ Νικολάκης ἀπόμεινε βροσκὸς τῶν μικρῶν κι ἀτίθαισων κοτσικιῶν, καὶ τὰ κυνηγὰ ἐκόμῃ στὶς βουνοπλαγιές καὶ τὶς ἀποτομιές, καὶ πέρασε αὐτὸς — ἂν πέρασε — καλὰ κι ἐμεῖς ἀκόμα καλύτερα...

*

Η ΜΠΟΤΙΛΙΑ

Ο ΠΑΠΟΥΣ ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΑ
ΕΙΝΑΙ ΑΠΕΝΤΑΡΟΣ ΚΑΙ
ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ Ν' ΑΓΩΡΑΣΕΙ
ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ ΚΡΑΣΙ...

ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΝΕΙΣ
ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΑΤΥΧΟΙ ΟΛΑ
ΤΟΥΧΟΝΤΑΙ ΣΤΡΑ-
ΒΑ!...

ΠΙΣΤΗ ΝΑ ΤΗ ΜΑΖΕΥΕ ΑΥΤΟΣ Ο ΟΔΟΚΑΘΑΡΙΣ-
ΤΗΣ. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΨΑΞΕ ΑΜΕΙΣΤΟΣ ΤΟ ΤΕ-
ΠΟΖΙΤΟ ΤΟΥ.

ΜΕ ΣΥΤΧΟΡΕΙΣ, ΦΙΛΕ!
ΘΕΛΩ ΝΑ ΡΙΞΩ ΜΙΑ
ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΣΚΟΥΠΙ-
ΔΙΑ ΣΟΥ!

ΤΙ ΕΙΠΕΙΣ

ΜΗ ΦΟΒΑΙΣΙΑΙ! ΘΑ ΨΑΞΩ
ΜΕ ΠΡΟΙΟΧΗ!

ΣΤΑΙΣΟΥ!

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ! ΟΥΤΕ ΕΔΩ!

ΦΑΙΝΕΤΑΙ
ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ
ΤΡΕΛΟΙ!
ΤΩΡΑ ΘΑ ΔΕΙ!

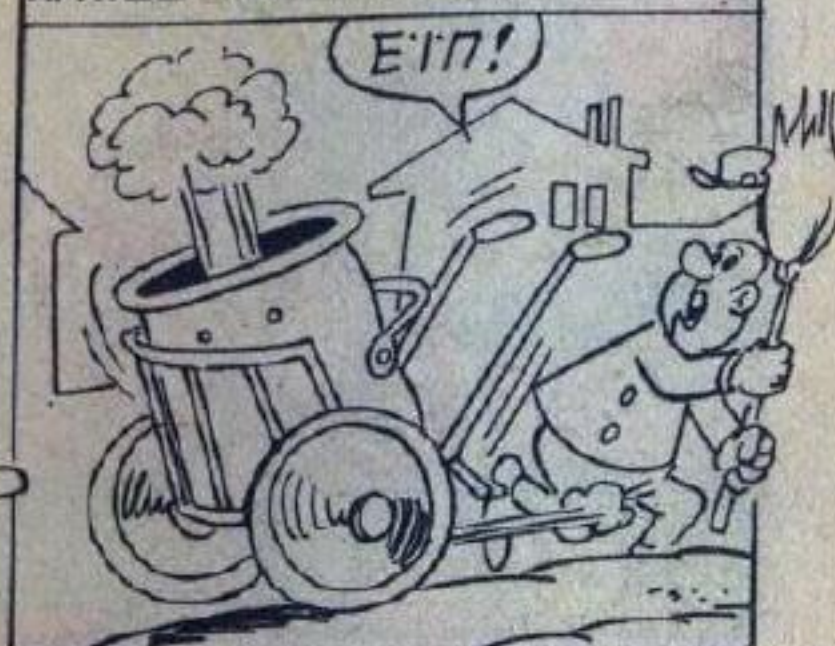
ΑΡΡΑ
ΑΥΤΗ!

ΤΣΙΑΦ!

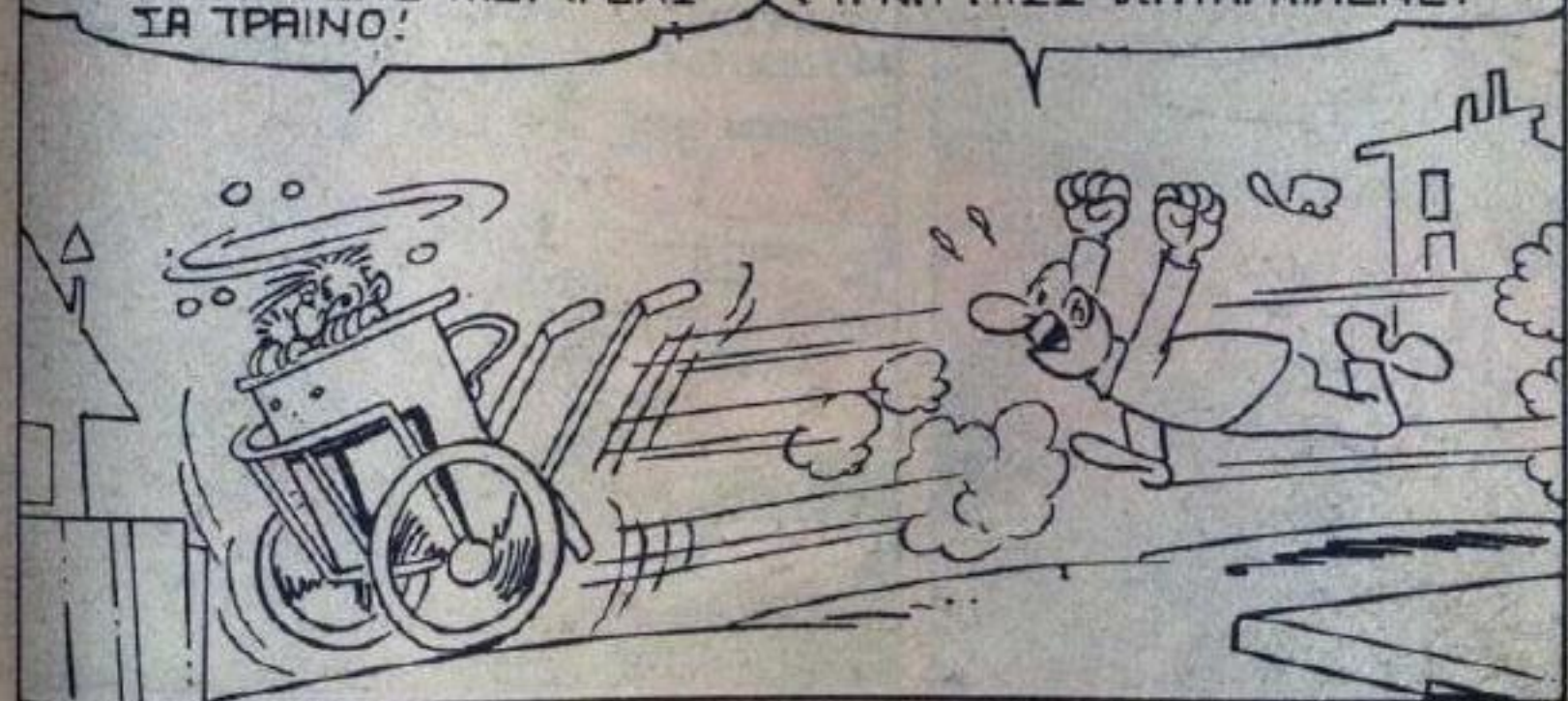
ΜΕ ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΟ ΚΑΡΟΤΣΙ
ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΚΑΤΡΑΚΥΛΑΕΙ...

ΕΊΠ!

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΜΕ! ΤΡΕΧΩ
ΣΤΑ ΤΡΑΙΝΟ!

ΓΥΡΝΑ ΠΙΣΩ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΕ!

ΒΟΗΘΕΙΑ! ΘΑΝΑΙ ΘΑΥΜΑ ΑΝ ΔΕΝ
ΙΝΑΙΣ ΚΑΝΕΝΑ ΚΟΚΚΡΑΟ!

